

РЕШЕНИЕ

№ 230

гр. Благоевград, 10.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на първи декември през
две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Татяна Андонова

Членове: Красимир Аршинков
Атанас Маскръчки

при участието на секретаря Мариела Палова
като разгледа докладваното от Красимир Аршинков Въззивно наказателно
дело от частен характер № 20211200600737 по описа за 2021 година

С присъда № 8307/09.07.2021 год., постановена по н.ч.х.д. № 536/2020 год. на Районен съд – Гоце Делчев подсъдимата Н. ИВ. Б. е призната за виновна в това, че на 25.06.2020 година, около 14.00 часа, в град Гоце Делчев, на улица „С.” № 17, община Гоце Делчев, област Благоевградска, по време на съдебно заседание по н.ч.х.д. №488/2019 г. по описа на РС-Гоце Делчев, е нанесла публично обида, като казала унизителни думи за честта и достойнството на В. АТ. Ч., а именно - „ти лъжеш, ти си лъжкиня”, в нейно присъствие и в присъствието на съдия С.Ш., съдебния секретар К.П., адв. А.К. и адв. М.К., В.Б., - престъпление по чл. 148, ал. 1, т. 1 от НК във връзка с чл. 146 ал.1 от НК, поради което и на основание горния текст и чл.78а от НК е освободена от наказателна отговорност и ѝ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 000 /хиляда/ лв. Б. е осъдена да заплати и 5 лв. държавна такса за издаването на изпълнителен лист.

Със същата присъда Н. ИВ. Б. е осъдена да заплати на В. АТ. Ч. сумата от 200 лв., представляващо обезщетение за причинените и неимуществени вреди от посоченото престъпление, а над уважената част до претендираните

2 000 лв. предявеният граждански иск е отхвърлен като неоснователен. Освен това Б. е осъдена да заплати на Ч. сторените съдебни разноски в размер на общо 302 лв. /12 лв. плюс 290 лв./.

Присъдата е атакувана в законния срок от името на подсъдимата Б. чрез нейния защитник, който я счита за незаконосъобразна и необоснована. Акцентираща се върху неправилната преценка от страна на съда на случилото се, свързано с упражняване на защитно поведение от страна на Б. спрямо изречени неверни обстоятелства от Ч., провокирали я да заяви „ти лъжеш, ти си лъжкиня“. Освен това се твърди, че подсъдимата е била обидена преди това по същия начин от частната тъжителка, която и заявила „лелю, ти лъжеш“, а изреченото от нея е отговор и защита срещу предходно неправомерно поведение. Според защитника липсва умисъл в поведението на Б., която не е целяла да засегне честта и достойнството на Ч., а да се защити от нейните неверни твърдения. Независимо, че в съдебния протокол, където били отразени думите ѝ спрямо другата страна по делото, не са записани провокиращите я изявления, разпитаните свидетели не са категорични, че не е имало такива. В подкрепа на поддържаната теза са показанията на свидетеля Б., който добросъвестно е заявил как са се развили нещата при проведения следствен експеримент.

В пледоарията си пред въззивната инстанция защитникът поддържа жалбата по изложените в нея съображения и иска отмяна на атакуваната присъда и постановяване на нова, с която подсъдимата да бъде оправдана по повдигнатото ѝ обвинение, а присъденото в нейна тежест обезщетение за неимуществени вреди да бъде изцяло отхвърлено. Прави се искане и за спиране на производството по делото до решаване на въпроса за истинността на твърденията на Ч. по н.ч.х.д. №488/2019 год. по описа на ГДРС, тъй като това би внесло яснота дали използваните от Б. спрямо частната тъжителка изрази са верни.

В собствената си пледоария пред БлОС жалбоподателката Б. заяви, че думите ѝ са били в отговор на заявеното от другата страна, както и свързани с постоянното усещане за натиск върху себе си от Ч. и нейните роднини.

Процесуалният представител на частната тъжителка Ч. във възражението срещу жалбата и в пледоарията си пред БлОС оспорва наведените от противната страна аргументи, като счита, че извършеното от

подсъдимата е установено по безспорен начин, най-малкото защото е отразено в съдебен протокол, поради което и постановената присъда като правилна и законосъобразна следва да бъде потвърдена. Претендират се и сторените разноси пред въззивната инстанция.

Доказателствени искания пред въззивната инстанция не се правят от никоя от страните.

След като извърши проверка на атакувания съдебен акт съобразно изискванията на чл.314 от НПК и собствен анализ на събрания по делото доказателствен материал, БлОС намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Изложената от първостепенния съд кратка фактическа обстановка се базира на правилната интерпретация на събрания в хода на съдебното следствие доказателствен материал. Правилно е акцентирано върху безспорното доказателствено значение на съдебния протокол, което се опира на разпоредбата на чл.131 от НПК. Липсва оспорване на съдържанието му от страните в законния срок и в този смисъл е налице безспорност на установената фактическа обстановка. Обосновано са кредитирани и свидетелските показания, които практически са еднопосочни. Оспорване е налице по отношение наведените твърдения от съпруга на подсъдимата, а и от нея самата, което може да бъде обяснено с разбираемата заинтересованост на свидетеля Б. и правото на лична защита на лице, обвинено в извършване на престъпление. Налагащото се заключение в настоящият казус е, че избраният от ГДРС подход при излагане на фактите е базиран на събраната доказателствена съвкупност, които се възприемат по същия начин и от проверяващата инстанция. Между страните по делото, които са близки роднини /лея и племенница/ съществували силно влошени отношения, довели до образуването на няколко наказателни производства от частен характер, сред които и н.ч.х.д. №488/2019 год. по описа на Районен съд – Гоце Делчев. На 25.06.2020 год. по посоченото дело се извършвал следствен експеримент около 14.00 часа на ул. „С.“ №17 в Гоце Делчев. На място присъствали съдебният състав в лицето на районен съдия С.Ш., съдебен секретар К.П., страните по настоящето дело и техните пълномощници, съпруга на подсъдимата /св. Б./, св. В изпълнение на допуснатия следствен експеримент подсъдимата Н.Б. се обърнала към частната тъжителка и заявила

„ти лъжеш, ти си лъжкия“. Думите ѝ били възприети от присъстващите и вписани в съдебния протокол по настояване на процесуалния представител на Ч.. Инцидентът приключил без да се стигне до някаква допълнителна ескалация на напрежението между страните.

За възприемането на тази фактическа обстановка, която по съществото си не се отличава от възприятията и на първата съдебна инстанция, безспорно от най-съществено значение е протокола от съдебното заседание, в който били отразени отправените обидни думи от Н.Б. към В.Ч.. Както се посочи и по-горе, съгласно разпоредбата на чл.131 от НПК, съставените по реда и при условията на НПК протоколи, включително и съдебните такива, са доказателствено средство за извършване на съответните действия, за реда по който са извършени и за събраните доказателства. Затова и не може да има съмнение, че в конкретният случай подсъдимата Б. е отправила към частната тъжителка именно посочените по горе думи „ти лъжеш, ти си лъжкия“. В подкрепа на отразеното в съдебния протокол са възприятията на свидетелите А. В. и С.Ш.. Последният е абсолютно незаинтересован от изхода на делото и в качеството си съдия по предходното дело между същите страни е водил и съответно отразил в протокола за проведения следствен експеримент поведението на Б. спрямо Ч.. Независимо от връзката си с частната тъжителка свидетелите П. и Ч. са посочили същите факти и в този смисъл обосновано показанията им са кредитирани от съда. Даже и съпруга на подсъдимата, св. Б. не е отрекъл, че тя е заявила посоченото, но с допълнението, че го е направила, за да се защити от неправомерните обвинения на Ч. срещу нея. Убедителни доказателства за такова предходно поведение на частната тъжителка обаче не са представени. В създалата се ситуация е логично да се предположи, че ако Ч. преди нападите от леля си също е употребила подобни изрази, то би следвало и те да бъдат отразени в съдебния протокол. Най-малкото би следвало да се направи искане за поправката му в законния срок, което не е сторено. Затова и за въззивната инстанция не възниква никакво съмнение, че отношенията между страните са се развили по начина, описан в показанията на кредитираните свидетели и отразен в протокола от проведения следствен експеримент. Показанията на свидетелката К.П. не променят установеното, защото е заявила за наличието на напрежение между страните, но без да си спомня за подробностите около случилото се. Обективната истина е установена на база съдебния протокол и липсата на

спомени у някои от присъстващите свидетели не води до промяната ѝ, още повече като се има предвид, че са касае за сравнително малък град, в който жителите му се познават и в този смисъл не желаят да вземат страна в чужди спорове.

При направения самостоятелен анализ на доказателствената съвкупност по делото, БлОС също намира, че от обективна и субективна страна с поведението си на инкриминираните дата и място Н. ИВ. Б. е осъществила състава на чл.148, ал.1, т.1 във вр. с чл.146, ал.1 от НК като на 25.06.2020 година, около 14.00 часа, в град Гоце Делчев, на улица „С.” № 17, община Гоце Делчев, област Благоевградска, по време на съдебно заседание по н.ч.х.д. №488/2019 г. по описа на РС-Гоце Делчев, е нанесла публично обида, като казала унизителни думи за честта и достойнството на В. АТ. Ч., а именно - „ти лъжеш, ти си лъжкиня”, в нейно присъствие и в присъствието на съдия С.Ш., съдебния секретар К.П., адв. А.К. и адв. М.К., В.Б.,

От обективна страна престъплението е консумирано с изричането от Б. на посочените в тъжбата на пострадалата обидни изрази, насочени към последната. По своето естетство те безусловно са в състояние да засегнат честта и достойнството на адресата им, въпреки, че това дали той се е засегнал не е част от състава на разглежданото престъпление. Налице е и другото изискване на приложимата правна норма – обидните изрази да са изречени в присъствието на пострадалия. Наличието на квалифициращия елемент – обидат да е нанесена публично, също е налице. По делото е безспорно установено, че обидните изрази са изречени пред изброените по-горе лица и то при провеждане на открито съдебно заседание.

Възражението на защитника на подсъдимата, че думите ѝ са били отправени като защитни срещу изречени неистини от страна на Ч. преди това, не може да бъде прието, защото както се изтъкна и по-горе, не се установи по изискуемия от НПК начин такова предходно поведение на пострадалата. Следва да се има пред вид освен това, че не може да бъде оправдано собствено неправомерно поведение с предходно такова на другата страна. От субективна страна деянието е извършено от подсъдимата с пряк умисъл – тя е съзнавала общественото опасните последици от извършеното и е целяла тяхното настъпване, което следва от демонстрираното от нея поведение. Напълно неоснователно е и възражението за липсата на умисъл при изричане

на обидните изрази срещу Ч., защото Б. не е целяла да я засегне, а да се защити. Както се изтъкна по-горе, за умисъла в поведението на дееца се съди от поведението му, а не от обясненията му. В конкретният казус подсъдимата ясно е съзнавала, че изрича думи, засягащи честта и достойнството на адресата им и то публично. Без значение е, че по собствените ѝ думи тя така се е защитавала срещу твърденията на противната страна.

Тук е мястото да се отбележи, че напълно неоснователно е и искането за спиране на настоящето производство до решаване по същество на казуса по н.ч.х.д. №488/2019 г. по описа на РС-Гоце Делчев. Нанасянето на обида засяга самооценката на човек за собствената му значимост и роля в обществото, поради което е и без значение истинността на изреченото от дееца. Затова и решението по посоченото дело е без правно значение за решаването на настоящето.

В конкретния казус липсват допуснати от страна на проверяваната инстанция нарушения, които да налагат изменяване на присъдата и по отношение на наложената санкция и уважен размер на предявения граждански иск за неимуществени вреди. Законосъобразни са направените изводи за наличието на предпоставките по чл.78а от НК за освобождаване на подсъдимата от наказателна отговорност с налагане на административно наказание „глоба“. Касае се за императивно законодателно решение като преценката на съда е само относно липсата или наличието на изброените в цитираната норма основания. А тяхното наличие в конкретния случай е безспорно.

Относно конкретния размер на наложената „глоба“, определена в рамките на минимума по чл.78а от НК, не са налице основания за нейното увеличаване. Липсва жалба от частната тъжителка в тази насока, поради което е и безпредметно обсъждането на тази възможност. Друг е въпроса, че степента на обществена опасност на извършеното престъпление се завишава с оглед осъществяването му по време на открито съдебно заседание и това би следвало да се отчете при определяне на конкретната глоба.

Акцесорният характер на гражданския иск в наказателния процес по принцип води до признаването му като основателен, когато деецът бъде признат за виновен. А конкретният му размер е в зависимост от действително претърпените и доказани болки и страдания, намиращи се в причинно

следствена връзка с деянието на подсъдимия. По делото е установено, че нанесената на В.Ч. обида я е накарала да се чувства унижена, включително и заради публичността ѝ, а и това ѝ се е отразило на поведението непосредствено след деянието. Осъждането на Б. да ѝ заплати обезщетение в размер на сумата от 200 /двеста/ лева се явява изключително занижено, като се имат предвид обстоятелствата, при които е извършено конкретното деяние. Липсата на жалба от страна на частната тъжителка отново изключва възможността въззивната инстанция да преоцени размера на неимуществените вреди и съответно да ги завиши.

С оглед на изложеното депозираната жалба от подсъдимата Б. е неоснователна и атакуваната присъда следва да бъде потвърдена поради липсата на процесуални предпоставки за нейното изменение. В тежест на признатия за виновен дееца съгласно чл.189 и чл.190 се възлагат и сторените съдебни разноски, когато бъдат поискани. В случая такова искане е направено и с представеното адвокатско пълномощно е удостоверено заплащането на сумата от 600 лв. от страна на Ч., която следва да и бъде заплатена от Б..

Водим от горното и на основание чл.338 от НПК БлОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 8307/09.07.2021 год., постановена по н.ч.х.д. № 536/2020 год. на Районен съд – Гоце Делчев.

Осъжда Н. ИВ. Б. да заплати на В. АТ. Ч. сумата от 600 /шестотин/ лева разноски за адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____